

JESMO LI DOISTA PLANIRANI

Kolega, dr. Herbert Gassner, po majci Hrvat Burgenlanda, stoga jako angažiran u očuvanju hrvatskog identiteta, kronologizirajući ljudsku povijest, između ostalog, za matrijarhat kaže:

„**Matrijarhat** je društveni sustav u kojem dominiraju žene. Pojam je suprotan **patrijarhatu**. Većina povjesničara religije je uvjerena da nema dokaza da je **matrijarhat** ikada postojao u ljudskim društvima. Na brojnim arheološkim nalazištima iz kamenog doba nađen je velik broj ženskih figura, poznatih kao „*Venere*“, od kojih su neke starije od 30.000 godina. Iako se o njihovoj funkciji ništa pouzdano ne zna, općenito se smatra da predstavljaju **simbole plodnosti**. Važno je, ali neriješeno pitanje – jesu li **neolitičke božice** dio jedinstvenog religijskog kompleksa koji se protezao Europom i srednjim istokom? **Johann Jakob Bachofen** (1815. - 1887.), švicarski pravnik, sudac i profesor rimskog prava na bazelskom sveučilištu, objavio je knjigu „*Majčino pravo*“ („*Das Mutterrecht*“, 1861.). U drevnim društvima, kaže **Bachofen**, vladao je promiskuit, brak nije postojao, i djeca najčešće nisu znala tko im je otac. Majčinstvo je, pak, bilo očito. Zbog toga su ta društva bila **matrilinearna**, jer su ljudi mogli znati svoje pretke samo preko majčine linije. **Sigmund Freud** je također vjerovao da je **matrijarhat** bio rana faza u povijesnom razvoju ljudskog društva. S psihoanalitičkog aspekta, smatrao je da je **obožavanje božice** odraz infantilne želje za ponovnim jedinstvom djeteta i majke. U ranom stadiju psihološkog razvoja malo dijete doživljava majku kao *svemoćno biće*.

Arheologinja **Marija Gimbutas** autorica je teorije o „Staroj Europi“, neolitičkom miroljubivom matrilinearnom društvu, koje je tisućama godina štovalo božicu, dok nije bilo nasilno razoreno invazijom patrijarhalnih protoindoeuropljana.

Gimbutas, Marija Alseikaite: The goddesses and gods of Old Europe: 6500 – 3500 BC: myths and cult images / Berkeley; Los Angeles : University of California Press, 1982 / ISBN 0-520-04655-2“

Venera, nazvana *Cilika*, ženski je idol od gline, u originalu **7.8** cm visok, neolitik ili mlađe kameno doba (oko 5500 pr. Kr.), pronađen na tlu Celindofa (Zillingtal), Gassnerova mjesta. Danas u naravnoj veličini njena replika krasi mjesni trg. Intrigantan je grb mjesta s motrišta čitavog kompleksa *plejadske* matrice. Uopće ne čudi, ako znamo da se Celindof nalazi na istoj geografskoj širini kao i Trajštof, mjesto na paraleli Taygete implementirane primordijalne matrice, gdje me upravo Herbert doslovno postavio na mjesto „Križa“ pape Ivana Pavla II. u Trajštofu, na svoj rođendan, za sv. Martina, zaštitnika Koljnofa, 11. 11. 2015. Možemo li se zadovoljiti samo s floskulom da ništa nije slučajno? Celindof, 9' W od Trajštofa? Meridijan, što je s njim? Nevjerojatno, ali to je opet naš Zrin, Kaštel Lukšić, dvorac Vitturi, vrsi stupova razorene W apsida rotunde, meridijan sredine njenog jedinog asimetričnog prozora. Danas (16. 9.) u pošti su mi, nakon duže stanke, osvanuli Herbertovi mailovi s materijalom o kojemu pišem.

Što bi to moglo značiti spram aktualnog vremena – „nasilno razorna invazija patrijarhalnih protoindoeuropljana.“ U tom je kontekstu vitalan, uvijek mlad moj *Mediteran – povratak u utrobu*, utoliko što, čini se, počinje revitalizacija njegove regresivne ideje. Znači li to doista dolazak doba Žene, kako neki kažu Duha Svetoga? Na tu temu nedavno je moj intervju uvršten za potrebe obrane magistrarskog rada naslovljenog „Opstanak EU – narušeni društveni odnosi u suvremenoj Europi“. Autor se jako zalaže u prokazivanju čimbenika ortodoksnog patrijarhata kao uzurpatora vlasti, posljedično s nužnim urušavanjem modernih država i društava unutar europskih prostora. Naime, koliko god se to činilo apsurdnim, najslabija točka naše civilizacije upravo je uspostavna demokracija, vladavina moćnika patrijarhalnog, bilo vjerskog ili sekularnog ustroja, koja nije opstala ni na vrhuncu doba antičke misli. A zašto? Samo zato jer naroda nije bilo nigdje osim u farsičnim lažnim izborima. Proročanski, zato će se i povijest ponoviti. Hvala Herbertu što mi je dao placet za moju superviziju, navodeći autoricu teorije o „Staroj Europi“, neolitičkom miroljubivom matrilinearnom društvu, koje je tisućama godina štovalo božicu. Na margini *Cilike*, izvrstan uvodnik u novu temu. *Mr. Nobody* uporno mi šalje isključivo osobe prirodene „programskoj shemi“. Srđan sažimlje Konstantina Meyla otprilike ovako:

Drugim riječima, ako možemo (a možemo) zvukom modulirati EM polje u kojemu egzistira i foton (svjetlo), ovakvom konstrukcijom "antene" moguće je i modulirati skalarno polje, i signal prenositi trenutno, na jako velike udaljenosti.

Temeljna konstrukcijska konstanta antičkih hramova koje Meyl obrađuje je upravo ϕ . Tu su još i njihove pozicije u prostoru, za koje vidimo da su "matrične", potom materijali koji rezoniraju u skalarnom polju, itd. i zaključak se nameće sam po sebi. Zato i Meyl takve hramove naziva komunikacijskim uređajima, "VF radio stanice", itd...

Također, pristuna je i tvrdnja kako su svojstva ljudske aure – skalarna. Dakle, Čovjek rezonira sa poljem u kojem je moguća trenutna komunikacija. Čovjek, kao operater u jednom takvom hramu (crkvi, piramidi) pobuđuje sistem i koristi ga za već neku sebi potrebnu svrhu; komunikacija skalarnim poljem, moguće i duhovnim domenama u kojima egzistiraju i duhovni entiteti.. Boga pitaj.

No, akademik Igor Rudan, član Kraljevskog društva, kaže o postanku života na Zemlji: ili je sve nastalo „slučajnim spajanjem“, ili je sve **planirano**, planski izvedeno. Skloniji je vjerovati potonjoj mogućnosti. A moj intervju, „Matrica Plejada koju sam otkrio plan je Kreatora za Zemlju“, upravo je dostigao 7000 posjeta.

Cilika, Celindof, oko 5500 pr. Kr.

Što je geoforenzika

Prije svega dužan sam kazati: sve što je uslijedilo nakon obrane moje disertacije (Zadar, 21. 06. 2010.), nakon 7 godina rada na funkciji građe, koju sam na zahtjev mentora bio prisiljen iz nje odstraniti, danas imamo metodu, metodologiju i alate. No što nedostaje? Naslov! A on je upravo ono što je sama *građa* stvorila, novu znanstvenu disciplinu – **geoforenziku**, koja pruža enormne mogućnosti **re-kreiranja** slika starog svijeta unajmanje od ranog neolita. Izvođaču metode se pružaju neograničeni, pokatkad neobjašnjivi uvidi u svekoliku povijest prostora, njegove mitološke matrice, filozofske ideje, matematičke, astronomske, geografske znanosti, ini mostovi interkulturalnosti i međucivilizacijskih susreta. Arapske brojke preuzete su od Indije, istih korijena je i šahovska igra, mi smo indoeuroljani, naši jezici su indoeuropski, itd. Otkriću se ne ide pod noge, do njega se hoda, dugo, prostorom, vremenom, poviješću. Čovjek je preko geološkog vremena duboko povezan sa geografijom. Planina Potosi u Boliviji, dosad najveća poznata akumulacija srebra nastala u geološkom vremenu. I sad ona uvjetuje kretnju do događaja, eksploatacije su samo posljedica sličnih karika lanca svuda u svijetu. Iz faze geologije sve je prešlo u geografiju, iz nje pak u posvemašnju kolonizaciju. Stoga je bitna na tren posveta vremenu. Kad se prijelaz dogodio?

Prvo predstavljanje javnosti knjige, proširene disertacije, *Karta Leopardi – vrhunac loretske historiografije*, održano je u Puli (Ogranak DHK, 14. srpnja 2012.) na književnoj matineji „Pisci u hladu“. List *Glas Istre* objavljuje izvješće pod naslovom „Gradovi u prapovijesti nisu nastajali slučajno“ (M. Radić, 16. srpnja, 36). Među ostalim navodi:

...glavna potka Šipićeovog istraživanja u obje knjige (Ahilej u virovima Vrtoloma, op.a.), je ta što je shvatio da gradovi u prapovijesti nisu nastajali slučajno, nego prema točno određenoj geometrijskoj formuli. On drži i da se mitovi u većini slučajeva poklapaju sa stvarnošću, ali za to treba imati ključ za dešifriranje. Šipić kaže da je uspio stvoriti kartografski model koji do sada nije bio poznat u javnosti iako se ogradio da on nije ni astronom, matematičar, geograf ili kartograf, ali da bi bila prava stvar kada bi se u ovo istraživanje uključili sve spomenute struke.

Tada matricu Plejada još nisam otkrio (Konferencija *Hidden History*, Sarajevo; knjiga *Zašto bi mogla Atlantida...?*, 2014.), Rotonda nad Ošljem došla je tek sa Srđanom, 2016. I sada imamo to što imamo. Na ovom stupnju istraživanja na najvišoj smo geoforezničkoj razini. Iz prostorno-geografske selimo u fazu tele-komunikacija, modulacija skalarnih polja, zapravo u područje koje nadilazi mogućnosti domaće znanosti. Osobno, još uvijek se pouzdajem u svoj kompjutor koji mi daje odgovore brže nego što ih uopće i postavim. Stoga mi je teško pao tjedan njegove reparature. Svejedno, vrijeme sam iskoristio učinkovito, provjeravajući još jednom sastavnice sustava. Vratio sam se na misao iz posljednjeg rada:

- primordijalna simetrala rotacijom postaje Taygeta, ali i Alcyone postaje Pleionom, tj. Marija postaje Majkom. Sad je jasno i zašto po Duhu Svetomu, univerzalnom kozmičkom ključu. Ova zakonitost pobija mnoga evolucijska izvješća i priopćenja, afirmirajući duhovnu supstancu religija. Moguće je život stvoriti iz „ničega“, ako je sve na zemlji protkano mjerom zlatnog reza. U tom kontekstu Žena je Marija, vjerodostojnija no ikada.

Ako je doista tako, ako je to sadržaj Rudanove misli, da vidimo, što bi se dogodilo ukoliko bismo alat matrice postavili tako da Taygeta pada precizno u poziciju Ošlje. Gdje bi zapravo bilo središte kružnice? Sami čin postavljanja alata u dotični položaj već je dao sve odgovore. Slika zemljovida Sredozemnog mora (1 : 2 250 000) odjednom se pretvorila u stvarnost svoga puta. Doslovno sve se povezalo, sve iz dosad izgovorenog geoforenzikom. Vratio sam se

rombu, jer Rudan kaže, nema ničeg bez **mjerenja**, a ja ništa drugo i ne činim. Shakespeare je u njemu potpuno stvaran, kao i Arthur (studija: „Shakespeare u Ošlju – Arturove nepoznate“).

Naime, ukoliko alatom Taygetu usmjerimo u Ošlje, središte kružnice naći će se na meridijanu kratera vulkana Etna. Istodobno je to geografska dužina liparskog otoka Vulcano te Termolija iz studije „Pismo za Agostinu“. Kružnica prolazi Loretom, opisuje rt Spartivento, najjužniju točku Apenina. Meridijan Elektre tada prolazi njihovom najistočnijom točkom, rtom Otranto. Meridijan pak Alcyone je na $11^{\circ}44'$ E, a vidjet ćemo poslije što to znači. Istočna tangenta kružnice sredina je Otrantskih vrata između dviju obala, zapadna pak tangenta meridijan je poluotoka Monte Argentario, također ćemo vidjeti što to znači, no zasada, to je pozicija *prve kućice-postaje* legendarnog prijenosa na kompilacijskoj trajektoriji Beirut – Ošlje – Zadar, te Zadar – Loreto.

I sad slijedi pravi šok! Ukoliko je Taygeta u Ošlju, središte kružnice alata na meridijanu Etne, Vulcana i Termolija, koja je geografska širina središta? Nevjerojatno, međutim, to je paralela horizontalne osi matrice i rotone implementirane po našem ključu u sredozemni prostor. Dakle, $40^{\circ}44'$ N, Specchiolla, mjesto gdje se na crti obale siječe s meridijanom Ošlja $17^{\circ}44'$ E. Precizno 6° razlike od meridijana Alcyone.

No, još nećemo otkriti gdje je ta točka središta u prostoru. Kompjutor je još na oporavku. Još ću stoga raditi u olovci te kružnici zapadno pridodati *westwerk*. Gdje bi bila njegova krajnja zapadna točka? Doista bi sve ostalo nepoznato da prethodno nije obrađena cjelovita studija romba izvedena u citiranom „Shakespeareu...“. Preostaje samo matematički riješiti pitanje: zbog čega baš alat u primordijalnoj izvedbi ($1 : 7\,500\,000$) potpuno odgovara prezentiranoj situaciji na zemljovidu krupnijeg mjerila? Dakle, $7\,500\,000 : 2\,250\,000$? Brojke su poznate, 7.5° kut je Merope, kut 22.5° odgovara zvijezdama Elektra i Alcyone, a $7500 : 2250 = 3.33333...$, dok je obrnuto 0.3 , ili kao $12 : 36 = 0.333333...$

Krajnja zapadna točka *westwerka* limitirana je meridijanom instaliranim u „Shakespeareu...“, a prolazi južnim francuskim rtom Sicié, citiram (str. 15):

*U ovom smo času na ključnom detalju: što bi povezalo čitavi sustav a da ne izademo iz dosadašnje geometrijske teme? Dogodilo se ono naprosto neizbježno: na zemljovidu sam iz pozicije Avallona povukao pravac s otklonom kuta od 19° paralelan sa zapadnom tangentom romba koja, u prolasku kroz Nicu, povezuje SW ugao – Osilo I – NW ugao. Kao krunu studije proizveo je učinak koji bespogovorno ispunjava očekivane rezultate. Od Avallona, paralelni pravac je najprije prešao rt Sicié (ekstremno južna točka poluotoka Toulon), rimskog naziva Circius, što je ime pod kojim se misli na mistral, vjetar koji na jugu Francuske i Mediteranom puše upravo iz istog kuta NW smjera. (Usuprot, na afričkoj strani stoji luka Jijel sa feničkom akropolom). Potom je prošao **tunisko-alžirskom granicom** u mjestu prolaska meridijana Osila, tj. **okomice zlatnog reza** tzv. nebeske implementacije rotone iz prethodne studije. Taj meridijan prolazi najjužnijom točkom Sardinije, rtom Teulada, a s paralelom središta romba u Anagniju križa se na zapadnoj obali Korzike na već spomenutom rtu Guardiola. Tunisko-alžirska granica neposredno je uz aktualnu Tabarqu, feničku pa rimsku Thabracu. Da je riječ o serioznom djelu vrlo starog podrijetla vidljivo je iz činjenice da se novi sustav uklapa u prvu sliku trojanske eponimske matrice: pravac preko rta Sicié i Avallona povezuje još i Noyon, a već sljedeći paralelni pravac iz Anabe, koju Feničani naseljavaju u 14. st. pr. Kr. (rim. Hippo Regius), prolazi Arlesom i Parisom. Jedinственost sustava povijesnog je karaktera i nije samo sveta nego i svjetovna. Kao krunski svjedok za leđima stonskih brda stoje ruine jedne male crkvice – velikog svijeta neizmaštane kozmike.*

Niz je i drugih „suglasja“ jasno vidljivih tijekom pregleda zemljovida. Jugoistočna stranica romba Ošlje – Etna, vodi u Sabrathu, jugozapadna pak u Skikdu, središte Hanibalova kružnice na meridijanu Mont Blanca. Sjeveroistočna, Montecchio Maggiore – Ošlje, tvori nevjerojatan okvir čitavog sustava, kojim su povezani Trsat, *Vršišta* simetrala i arhitektonska struktura rotonde. S juga su poravnati paralelom četvorine Knosos, kardinalni rt Kaboudia na kojemu je grad Chebba, rimski *Caput Vada* ili, u prijevodu, „točka polaska“ (sjevernije u nizu su Salakta ili „odabrano mjesto“ te rt Afrika, *Polazište* primordijalne simetrale...).

Horizontalna os romba čini da su Pleione i Taygeta međusobno povezane preko *Visočkog* sjecišta, Atlas pak uvjetuje liniju kardinalnih objekata na paraleli Mont Blanc, Monfalcone (najsjevernija točka Jadrana i Sredozemnog mora). Fascinantno je gledati pod sobom tu sliku božanskog lica. Usto, ispravljam novim mjerenjem i minimalne pomake u pozicijama uglova romba. Njegov zapadni ugao na meridijanu *zlatnog reza* (Osilo) ipak je 2' sjeverniji od vrha Monte Acuto, što je vrh Monte **Corona Majore**. Indikativno, zar ne? Južni ugao ispravljam zapadnije za 1' W, što je sami krater vulkana Etna.

I sad je vrijeme, stigao je kompjutor, gdje je u realnom prostoru točka središta alata?

Planine, planine...

Satelitskim pregledom tražim poziciju 40°44' N 14°59' E. Filigranski precizno, obilježena je oronimom **Monte Telegrafo**. Otkud baš taj naziv? Vrh je visok **1178** m, numerički možemo ga svesti na 27.8. Pod njim, svega 1' S i 3' W, smješten je gradić **Giffoni Valle Piana**. Iz povijesti grada doznajemo, etimologija kaže ovako: ime (Giffoni), prema nekima dolazi iz *Junonis Phanum*, zbog nazočnosti hrama posvećenog **Junoni**, na kojem je izgrađena bazilika Santa Maria a Vica, u prvim stoljećima kršćanstva hram posvećen Djevici Mariji („a Vico“ je dodan u ime Sv. Marije, budući da je u uništenjima Picentina bio pošteđen). Naime, hram je dugo bio identificiran s onim posvećenim Junoni i potom ponovno otkriven u ušću rijeke Sele, kao hram kojeg je podignuo Jason dok je čekao osvajanje *Zlatnog runa*. U vezi je s legendom, dakle, o Argonautima, no spominje se i **Heraklov** hram. Prema drugima, korijen čini grčki glagol *foneo* u smislu **slanja zvuka**. U blizini, tu su ostatci stare *Picentie* (4. st. pr. Kr.) koju Rimljani ruše nemilosrdno dva puta.

No, vratimo se na Junonu, grčku **Heru**, majku svih bogova, ženu Zeusa, ovdje Jupitera. Koga mu Junona rađa? Dva sina, od kojih je jedan **Vulkan**. Junonu su često nazivali **volooka**, jer je imala krupne, tamne oči. Ali, to nije bio pogrdan naziv, već vrlo sofisticiran kompliment. Sad bismo se mogli uistinu podsmjehivati. Dakle, opet „oči bika“, a baš iz Giffona, i baš Taygeta (linija očiju žene implementirane u rotondu), vodi u Ošlje. Stratigrafski, simbolika apsolutno odgovara nominiranoj poziciji!

No, sada dolazimo do vrhunca geoforezičkog postupka. Pregledom sam ustanovio, u Italiji nalazimo još tri vrha istog imena – Monte Telegrafo. Što sad to znači, nikad se nisam s time susreo? Ali, gle čuda, jedan je na poluotoku Monte Argentario (*prva kućica* zadarsko-loretske trajektorije), drugi je u sjevernoj Italiji, a visok **2078** m, identično gornjem podatku, ponovno 27.8, možda, uz kut primordijalne simetrale, kakva frekvencija prijenosa zvuka? U antičkoj mitologiji Tele(mah), sin Odiseja i Penelope, znači „borac iz daljine“, jer nije bio sudionikom u Trojanskom ratu. Dokle to ide? Na alatu, pravac Giffon – Taygeta nadilazi i grad **S(ton)**, kojemu Ošlje teritorijalno pripada. Treći oronim Monte Telegrafo jedan je od vrhova planine Plose u provinciji Bolzano. Evo križaljke:

- Monte Telegrafo (Giffoni Valle Piana) 40°44' N 14°59' E (1178 m)

- Monte Telegrafo (Monte Argentario) 42°24' N 11°09' E (635 m)
- Punta Telegrafo (provincija Verona) 45°42' N 10°49'50" E (2078 m)
- Monte Telegrafo (Plose, Bolzano) 46°42' N 11°44' E (2504 m)

Što zapažamo? Strahovite podudarnosti vrijednosti pozicija i sastavnica matričnog sustava:

- meridijan 11°09' E indikator je *Polazišta* primordijalne simetrale, zatim *druge kućice prijenosa*, tj. vrha Monte Telegrafo poluotoka Monte Argentario, te rta Kaboudia;
- meridijan 10°49'50" E geografska je dužina otoka Giglio (Ijiljan) te rta El Mammoura u Tunisu na paraleli SW ugla četvorine romba, vrlo bliskog poziciji zvijezde Alcyone („Shakespeare...);
- meridijan 11°44' E (evo ga, kazali smo, sačekajmo...) indicira poziciju Alcyone alata; izmjestimo li alat zapadno na meridijan 11°44' E tada će Elektru očitati na meridijanu Etne, tj. vrha Monte Telegrafo (Giffoni); dakle,
- meridijan 14°59' E vertikalna je os središnjeg križa alata matrice, Termoli – Etna.

Sada valjda bolje razumijemo kako sustav funkcionira, no što još zapažamo? Monte Telegrafo Plose udaljen je točno 1° N od vrha Punta Telegrafo i, vidjeli smo, točno 6° W od meridijana Ošlja. Njegova paralela, 46°42' N, odgovara vrijednosti kuta Taygete na kružnici izmjerenoj matematičkim putem 46.45°. Paralela Punte Telegrafo, 45°42' N, komplementarna je paraleli Ošlja, 42°54' (42°53'32" N).

Konačno, evo tek indikativnih parova koji proizvode neobične geografske korelacije:

- pravac Ošlje (Taygeta) – Monte Telegrafo (Giffoni) u SW smjeru vodi usred Kartage;
- pravac Monte Telegrafo (Giffoni) – Monte Telegrafo (Verona) vrlo precizno nadilazi najviši vrh Apenina, Gran Sasso d'Italia (2914 m); istodobno, pravac rt Kaboudia – Gran Sasso d'Italia prolazi središtem romba u Anagniju;
- pravac Ošlje – Monte Telegrafo (Verona) zapravo je iskošena sjeverna stranica romba s prekidom u poziciji njegova NW ugla;
- pravac Ošlje – Monte Telegrafo (M. Argentario) u nastavku crtu istočne obale Korzike siječe točno u mjestu prolaska pravca Montecchio Maggiore – Osilo; španjolsku obalu presijeca pak u točki prolaska meridijana krajnje okomite zapadne obale Lionskog zaljeva, zatim najsjevernije i najjužnije točke otoka Mallorca, te grada Alžira;
- pravac Monte Telegrafo (Giffoni) – Monte Telegrafo (M. Argentario), minuciozno povezano u seriji, nadilazi tri vrha (1533 m, 1536 m, 949 m); pravac se nastavlja u središte obalnog San Rema;
- pravac Ošlje – Monte Telegrafo (Plose), u laguni zapadno od Monfalconea (obje točke, kao najsjevernije, gotovo su na jednakoj geografskoj širini), siječe crtu obale u mjestu prolaska meridijana Anagnija, središta romba;

- pravac Monte Telegrafo (Plose) – Monte Telegrafo (Giffoni) prolazi lukom Ancone vrlo blisko samom Loretu; kao što meridijan sjecišta horizontalne osi matrice, tj. vrha Monte Telegrafo (Giffoni), i iskošene vertikalne osi romba, prolazi talijanskom crtom obale Jadrana precizno u mjestu prolaska paralele Loreta, čija je udaljenost do obale minorna...

Primjećujemo li da čitavo vrijeme govorimo o crti obale? Vidimo li da njome upravlja sustav planina čudnog naziva? Je li geoforenzika, kad već postoji metoda i alati, mogućnost mjerenja vremena unatrag? Jer, s prostorom mi determiniramo i događaje, oni pak utječu na mitološke i legendarne obrasce, a svi zajedno zapravo počivaju u matematičkoj osnovi matrice skinute s nebeske slike Plejada. Je li ona u svezi s telegrafijom, brzojavljanjem, na osobit način hitnim prenošenjem pisma u daljinu. Svjetlom, zvukom, čime? Nešto o tomu morao je znati Zoranić pišući svoje *Planine*. Kolege Pajrić i Nogić zagovaraju ideju prijenosa zvuka svjetlom, tzv. skalarnim valovima, a ja, kad bih danas plovio, sve moje matematičke grješke svele bi se na doplivavanje do njihova ispravka. Ne vjerujem da planine same „govore“, ali zacijelo uz njihovu potporu govori prostor-vrijeme. Na njima je da to otkriju.

Grb, Giffoni Valle Piana

Geoforenzika je postupak oslobađanja ili dehumanizacije zemaljske *Majke* kako bi se došlo do DNK prostor-vremenske jedinice *Magne Mater*. To smo upravo napravili primjenom metode „strijelca“ koju sam promovirao već u prvoj knjizi *Ahilej u virovima Vrtoloma*. Jer, iskošena horizontalna os romba nije ništa drugo nego tetiva luka *ošljanske* kružnice (središte na crti libijske obale, znači i teza o afričkoj sjevernoj obali kao uporištu definitivno se potvrdila) od Ošlja do Osila, tj. precizno, vrha Monte Corona Majore. Pogledajmo je gore, uobičajena, s 9 kula! Ako dužinu tetive, raspon joj je 36° , uzmemo u šestar i prenesemo u točku N sjevernog geografskog pola, opisujući kružnicu, za tu dužinu ćemo, kao tangentu, dobiti pravac Bolbe – Taygeta. Na kružnici matrice kut 36° mjerimo iz središta između zvijezda Caleano i Taygeta. Vertikalna os romba je simetrala ili strijela, polovica isječka kruga od 18° . Kažu da upravo Orion vječno ganja Plejade! Nije ni čudo kod ovakvog luka! Od 10 isječaka kruga po 36° , 4 prva do vertikalne osi Rotonde, daju četvorinu dimenzija $12 : 8,8 \text{ cm} = 1,3636364$, koju na njoj uvjetuju jedina 4 vodoravna „zuba“.

Fil(oktet) ili Filo(ktet), poznati Strijelac koji je nosio Heraklov luk i strijelu, zašto je s ranom na stopalu ostavljen na **pustom** otoku? Jedna od inačica mita govori da je Filokteta ugrizla zmija koju je Hera poslala da ga zlostavlja kao kaznu zato što je njegov otac služio Heraklu kojeg nije voljela. Čista filogeneza (grč. *fylon*, pleme, rod, koljeno, vrsta + *geneseis*, postanak), čista ljubav (prefiks *filo* ili *fil*, grč. *filos*, prijatelj, ljubav, prijateljski odnos). Ili pak ktetik (grč. *ktetikos*, posvojni, od imena **naseljenog** mjesta). „Ostavljen na otoku, metafori kontinenata u moru oceana, golog stopala“. A Zemlja tek izašla iz geološkog vremena!

27. 9. 2017.

PS: upravo mi je pristigla Srđanova stručna ekspertiza naslovljena La Commedia divina. Evo naglasaka iz zaključka:

- pojava stabilnih odstupanja intervala od 0 do 5 promila, u projekcijama i analizama na karti K15Ra (slika 9), tlocrtu rotonde (slika 6 i 6a), te dodatne statističke, satelitske, i druge provjere, dala su jasnu naznaku kako Šipićeovu metodu mora podržavati čvrst matematički model. Drevni princip „Kako na Nebu, tako i na Zemlji“, u ovom slučaju opstaje uz posredovanje matematike.
- Važnost ovog priloga istraživanju, kojeg autor naziva Božanstvenom komedijom, temelji se upravo na čistom i strogom jeziku matematike, odnosno zakonitostima za koje se može reći i da su aksiomatske. Matematička podloga sistema kojeg Šipić razvija gotovo dva desetljeća je potvrda njegove konzistentnosti i multiaplikativnosti.